

Του **ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΣΕΛΙΜ**

Το όνομά μου είναι Μοχαμέντ Σελίμ. Είμαι Σύρος από την Παλαιστίνη, από το στρατόπεδο Γιαρμούκ της Δαμασκού. Ήμουν υπεύθυνος για τις δραστηριότητες των παιδιών και υπεύθυνος της πρωτοποριακής ομάδας χορού. Μέλος του Παλαιστινιακού Κέντρου Πολιτισμού και Τεχνών. Εθελοντής στο Παλαιστινιακό Ίδρυμα Αρωγής. Δούλευα στο θέατρο χορού «Yasmin Elsham». Η ζωή μας ήταν πολύ χαρούμενη μέχρι που έγινε ο άγριος πόλεμος. Μπήκαν στο στρατόπεδο τα ανθρωπομόρφα τέρατα. Σκότωσαν και κατέστρεψαν ό,τι όμορφο υπήρχε. Μείναμε για μέρες στους δρόμους της Δαμασκού. Τότε καταλήξαμε στον Λίβανο, όπου οι μέρες ήταν ακόμα πιο δύσκολες. Στη συνέχεια, αποφασίσαμε να επιστρέψουμε στη Συρία, η οποία βρίσκεται σε πόλεμο εδώ και χρόνια και εάν αποφασίσετε να ζήσετε εκεί, τότε έχετε μόνο δύο επιλογές: να σας σκοτώσουν ή να σκοτώσετε.

Ετσι, αποφασίσαμε να ετοιμάσουμε τις αποσκευές μας και να μεταναστεύσουμε στην Ευρώπη. Το ταξίδι ξεκίνησε από τη Δαμασκό προς την Τουρκία. Στη συνέχεια, με πολλή δυσκολία φτάσαμε στην Ελλάδα και τώρα από εδώ αφηγούμαι την ιστορία μου και ελπίζω ότι θα κάνω μία νέα αρχή για μία ήρεμη ζωή.

Δεν θα σε ξεχάσω, Παλαιστίνη, και επίσης δεν θα ξεχάσω ότι έχω το δικαίωμα να γυρίσω πίσω. Αυτό είναι το όνειρό μου ως νεαρού Παλαιστίνιου πρόσφυγα. Η γη μας καταπατήθηκε πριν από 70 χρόνια και αναγκαστήκαμε να μετακινηθούμε.

Επιστροφή στην Παλαιστίνη!

Είμαι συνδεδεμένος με την πατρίδα μου και πιστεύω πως κάποτε θα έχω το δικαίωμα να γυρίσω πίσω. Ετσι, αποφάσισα να κάνω κάτι για να διατηρήσω ζωντανή την κληρονομιά του τόπου μου στη μνήμη των ανθρώπων, μικρών και μεγάλων. Γι' αυτό εργάστηκα εθελοντικά σε ένα παλαιστινιακό κέντρο εκπαίδευσης για παιδιά.

Είμαι συνδεδεμένος με την πατρίδα μου και πιστεύω πως κάποτε θα έχω το δικαίωμα να γυρίσω πίσω. Ετσι, αποφάσισα να κάνω κάτι για να διατηρήσω ζωντανή την κληρονομιά του τόπου μου στη μνήμη των ανθρώπων, μικρών και μεγάλων. Γι' αυτό εργάστηκα εθελοντικά σε ένα παλαιστινιακό κέντρο εκπαίδευσης για παιδιά.

Δαμασκός, περιοχή Ελζαχρά, 2013!

Από εδώ ήταν η αρχή του ονείρου της αναβίωσης της παλαιστινιακής

κληρονομιάς. Καρδιά μας, δεν θα σε ξεχάσουμε και θα μείνεις ένα μαχαίρι κολλημένο στον λαιμό των κατακτητών.

Ετσι, μάθαμε να ζούμε και συνεχίζουμε να παλεύουμε για το ζήτημα της οριστικής επιστροφής.

Το 2013, λοιπόν, ιδρύθηκε το πα-

λαιστινιακό πολιτιστικό κέντρο για να διδάξει στα παιδιά πολλά πράγματα για την κληρονομιά του τόπου. Όπως, για παράδειγμα, το «Ελντάπκα» (Eldarka). Ένα είδος χορού γνωστό σε πολλές χώρες. Όλοι κρατούνται χέρι χέρι, γεγονός που αποδεικνύει την ενότητα και την αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων. Επίσης, χτυπούν με δύναμη τα πόδια τους στο πάτωμα, πράγμα που δείχνει δύναμη. Όλα αυτά σε συνδυασμό με μουσική και τραγούδια αποδεικνύουν τον σεβασμό και την ειλικρίνεια του λαού προς την Παλαιστίνη.

Ο αριθμός των παιδιών μεγάλωνε συνεχώς και έτσι δημιουργήθηκε η χορευτική ομάδα «Ντάπκα» (Darka) που είναι ο εθνικός χορός της Παλαιστίνης. Σύντομα αρχίσαμε να δίνουμε παραστάσεις σε διάφορα κέντρα και Πανεπιστήμια της Συρίας, αλλά και σε μορφωτικά κέντρα με μεγάλη επιτυχία.

Η επιμονή και η υπομονή όλων των παιδιών, αλλά και η θέλησή τους να μάθουν για την κληρονομιά της Παλαιστίνης βοήθησαν ώστε να ξεπεραστούν όλα τα προβλήματα

Ξεκινήσαμε σε ένα παλιό κτίριο στο κέντρο με μια μικρή ομάδα παιδιών. Παρά τις δύσκολες συνθήκες το βάψαμε και το φτιάξαμε από την αρχή και όλοι μαζί το διακοσμήσαμε. Η επιμονή και η υπομονή όλων των παιδιών, αλλά και η θέλησή τους να μάθουν για την κληρονομιά της Παλαιστίνης βοήθησαν ώστε να ξεπεραστούν όλα τα προβλήματα που προέκυψαν.

Επιπλέον, υπήρχε το Κέντρο Νεότητας στο στρατόπεδο Γιαρμούκ. Εκεί συνεργαζόμουν εθελοντικά με μια ομάδα Παλαιστίνιων που σκοπό είχε να αναδείξει το «καλλιτεχνικό κομμάτι» της Παλαιστίνης.

Το κέντρο αυτό ήταν το πρώτο ανεξάρτητο κέντρο στο στρατόπεδο που συμμετείχε σε τέτοιου είδους δραστηριότητες με τίτλο «Η κληρονομιά δεν πεθαίνει». Εκεί, συνεργαζόμασταν με την Υπηρεσία Αρωγής και Έργων του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες στην Εγγύς Ανατολή (UNRWA).

Αυτή η επιτυχία της ομάδας με γέμιζε χαρά γιατί μπορούσα να προσφέρω στη διατήρηση του πολιτισμού της χώρας μου.

Είναι όμως πολύ μικρό σε σχέση με το τι θα μπορούσε να γίνει, ώστε να μπορεί ο κόσμος να έχει αναμνήσεις από την παράδοσή μας, οι οποίες με τον καιρό τείνουν να εκλείψουν όσο μένουμε μακριά από την πατρίδα μας, τη γη της Παλαιστίνης, τη γη των μαρτύρων.